

יפה

לשנות את השקפתם של כל ה-
אנשים שחשבו בעבר על שטחים,
ועל אפשרות להיות ללא הסכם
עם השכנים!

היום, ברחוב, אומרות רוב הנשים:
"מה איכפת לי כל מדיניות-החוז, אני רואה
זה להיות בשקט עם בעלי והילדים."

אבל מי שם לב לנשים? ויש-
בים אנשים זקנים, ששכחו כבר
לפני שנים מהו טעם החיים! שכחו
חיים באמת, שכחו הכל!

..אנחנו בוחרים בחיים!

אני מבקשת, מתחננת, מכל מי שנשאר
בעורף, מכל הנשים שהבעלים שלהם ב-
חזית, מכל אותם אנשים שסבלו במלחמת
מה הזו, שנפגעו בה, שיללה אחד מכל
הזמן הארוך הזה נדהה שנתם מדאגה.

אני מבקשת מהם שיעשו משהו,
כל אחד יתן את צעקתו. כל אחד
במעט שהוא יוכל להשפיע.

ישנם היום אנשים המתנגדים
להפסקת-האש. מתנגדים, למרות
שחייבים בנו מאושר כשהכרזו
על ההפסקה. ישנם הרבה כאלה
היום, כאלה שחושבים שרק דרך
אחת יכולה לשנות ולעשות משהו,
אותה הדרך שנוסתה כבר עשרים
וחמש שנה, אותה הדרך שהוכיח
זה אותנו דארבע מלחמות.

אני מבקשת מכל האנשים האלה, תפקו
עיניים! תביטו אל האמת באומץ! נסו
לראות נכון, להבין, לעשות דבר מה! לא
לחשוש מן הטעות שעיתם!

כבר אמרו חכמים, במקום שבעלי תשוב
בה עומדים, צדיקים גמורים אינם עומי
דים."

אז עשו משהו, אל תתנו לנו
להחזיר לאותם ימים, אסור לנו לדי-
רוד במקום, אסור לנו להמשיך
במדיניות טיפשית כליכך, המנוי-
הדת עידידי אנשים נכשלים שלא
ראו את העתיד! תנו לצעירים
יותר לנהל את החיים, תנו לאלה
שאוהבים להיות.

אנחנו אוהבים את החיים! אנח-
נו בוחרים בחיים!

דורית

ואין כלום! כלום לא קורה, ממש
כלום!

המון פעמים קפצתי במלחמה זו, המון
צקעתי כמו מופרעת כשראיתי ששוב ושוב
מספרים אותו דבר, ולמעשה לא אומרים
כלום. אני מפחדת. אני מפחדת על חיי
בעלי. כל אחת כך. כששמעתי את דברי
דיין, רציתי לנסוע לחזית ולראות את
בעלי, כאילו זו הפעם האחרונה. ואולי ב-
אמת, אני יודעת?

"נספיק, דורית, באמת לא יקרה לו
כלום", אומרת אחותה.

מאין לי לדעת? את יכולה להיות בטור-
חה? את יודעת מתי בעלך יחזור? אם

אמת? למה עושים את זה? מה
אנחנו, אידיוטים?

ישבנו כל המלחמה צמודות לרדיו ול-
טלוויזיה. שום דבר לא יצא מזה, לא
אמרו כלום חמישה ימים בילבלו את ה-
מוח על "קרבות בלימה", כשחברים שלנו
נהרגו בדרום. קרבות בלימה? סיפורים של
דובר צה"ל.

באמת, מה אנחנו? אנחנו נשים
של לוחמים, נכון? והם מאכילים

אותנו לוקשים! עושים מלחמת-הת-
שה בכלי-התקשורת. מעמיסים עלינו כל
מהדורת חדשות אלפי מישפטים של תע-
מולה. זה רק מרפה את הידיים. כך אנחנו
יודעות שקורים דברים שאסור לספר,
ומה אסור לספר? כי המצב גרוע. מספיק
ריס לנו עכשיו על כלכלה. זה מה שמטי-
ריד אתי כעת, כלכלה...

החייבים שחזור אינם עוברים
צנזורה, הם מספרים את האמת,
ומשאירים את העורף כפה פעור,
שיודעו אותם אנשים, שממונים
על התעמוזה הזוהה הזו, האמת
יצאה ותצא דאור!

..חבר אחד נהרג...

ולדה חזרה מן הטויל היפה שער-
כה. מה היא מנסה להשיג, קולות לבי-
חירות? חוץ ממלחמה לא היה כלום בר-
מישטר שלה. חוץ מבעלים וילדים שנהרגו
לא היה שום דבר חדש, מתקדם, מבטיח
לקראת הבאות. והיא באה משם, לאחר
שהורידה כמה דמעות כשהצליחה לאסוף
מיליון או שניים ואומרת: "אם היו לי
חדשות טובות, הרי הייתי מספרת אור-
תו..."

מה היא רוצה שנחשוב עדיה?
דיין מדבר על עוד מלחמה, משח-
קים מלחמות בהמשכים כמו ילדים
קטנים. במח, הוא יודע ללכת
לבקר את הפצועים.

הם אינם עושים כלום, ממשיכים לא
לעשות כלום... המון נשים חושבות כך.
אלא שמעט חוששים לספר זאת, הם הביאו
אותנו למצב שאנו נחששו לספר את הדב-
רים, מדינה דמוקראטית!...

לפעול! אנחנו רוצות לפעול!
אולי יצטרפו אלינו! כולם מדברים
על מה שקרה, העיתונים מואים,

חודשית. זה פנטסטי. בלי בעל! איך מגד-
לים ילדים בלי בעל בבית?

אני מכירה עוד אחת עם תינוק. ואחד
שנהרג חודש לאחר שהתחתן, אפילו את
התמונות של החתונה עוד לא קיבל, ולא
הספיק לראות אותם. הצלם במילואים.
ומה על אחת? מה יהיה עליה, כשהיא
תביט בתמונות של החתונה. ואין בעל
לצידה? כשהיא תביט בתמונות החתונה
לבד?

ואלה שיחזרו בריאים, הם בריי-
אים? אזוהים, אני מפחדת לחשוב
עד המצב הנפשי שלהם.

הם יכולים להיות הגברים הכי קשוחים

בראשית השבוע שעבר, אחרי הפסקת-האש הרופפת ולפני
התימת הכנס-ששיהנקודות, באו שתי נשים למערכת "העולם
הזה", וביקשו לפרסם זעקה. "הבעלים אינם יכולים לדבר",
אמרה, "אז מוטל עלינו, הנשים, לדבר במקומם".

דורית שכטמן (24) ואחותה יפה יגד (21) נשואות לשני
חיילים קרביים. האחד משרת בגולן, השני בחזית הדרום. שתיהן
נישאו לפני זמן קצר, ועדיין אין להן ילדים.

כתב התיישב מולן, והן הכתיבו לו בשטף, באופן ספוני
טאני, את הדברים הבאים. דורית דיברה. מפעם לפעם שיעשה
אחותה את דבריה, והוסיפה הערה משלה.

אלה הם דברים מהלבי, "העולם הזה" מפרסם אותם מלשונם,
ללא תיקון ועריכה.

עבור כמה ימים נפגשו שתי האחיות עם צעירים נוספים
החושבים כמוהם, וכך נודד הרעיון. להקים תנועה הקוראת לעצ-
מה "צל"ש — צעירים למען-שלום".

יחזור... נהיה הגיוניות. אנחנו יכולות לדי-
עת משהו? מה הביטחון?

אני פוחדת, מבינה, אני פוחדת יום
לילה. אני חוששת שקרה לו משהו. הוא
רחוק, באש ממש, כל יום. חס וחלילה, הוא
כל יום יכול הכל להיגמר... אנחנו ראינו
המון חברים שלנו שהלכו...

"וראינו גם מה הם השאירו מאחור",
לוחשת יפה.

אב נפטר לחברה שלי בראש-השנה.
במלחמה נהרג בעלה, ואני מכירה אותה
הוא ומלחמה היו שני עולמות שונים.
מה היא תעשה כעת? אני מפחדת לחשוב
על המצב שלה...

חבר אחר נהרג, והשאיר שני ילדים אחר
ריו. כן, משרד-הביטחון יעניק לה קיצבה

..מי שם לב לנשים?"

כשיביטו את ההאפלה, הדלקתי
אור בבית. אתה יודע באיזו שימחה
הדלקתי את כל המנורות בבית, ואמרתי
לשכנה לעשות כמוני, אפילו את האור
בבית-השימוש הדלקתי.

חשבתני שאני נופלת מרוב איר-
שר, וזה למרות שידעתי שהמולי-
מה לא נגמרה עדיין, הייתי מאיר
שרת... המלחמה הזו צריכה